

Κάτι που με εντυπωσίασε

/ Γενικά

Χτες είχα πάει μια βόλτα μ'ένα φίλο που είχα αρκετό καιρό να τον δω. Αφού είπαμε τα βασικά, ξαφνικά μου λέει:

- Ρε συ, κάτι περίεργο μου συμβαίνει.
- Τι;
- Πριν μερικές μέρες άρχισα να αντιλαμβάνομαι διαφορετικά τον χρόνο.
- Δηλαδή;
- Αισθάνομαι ευγνωμοσύνη.
- Για το χρόνο που περνάει;
- Ναι. Και όχι μόνο. Για παράδειγμα, βγαίνω για μια δουλειά με το αμάξι, κάπου

μακρυνά. Και αισθάνομαι ευλογημένος που έχω μεταφορικό μέσο ενώ άλλοι για να πάνε κάπου μακρυνά πρέπει να περπατήσουν χιλιόμετρα.

- Αυτό είναι πολύ τέλειο!

- Ή καμιά φορά που πεινάω, αγοράζω σάντουιτς και συγκινούμαι.

- Ε;

- Ναι. Βλέπω φτωχούς που ψάχνουν στα σκουπίδια και λέω: «κοίταξέ τους. Αυτοί ψάχνουν για αποφάγια. Κι εγώ; Αν πεινάω, αγοράζω και όλα μια χαρά».

- Φίλε, δεν έχω λόγια. Θυμάμαι τον άγιο γέρ. Πορφύριο που άκουγε τα πουλιά στο δάσος να κελαηδούν και δάκρυζε από ευγνωμοσύνη. Όλα τα βλεπε έτσι...

- Ναι. Μα εμείς είναι πολύ απίθανο να φτάσουμε το γέροντα.

- Ναι. Όντως...

- Πάντως το θεωρώ μια καλή αρχή.

- Ποιο;

- Το να μην κυνηγάμε ό,τι μας γυαλίζει το μάτι.

- Εννοείς από υλικά πράγματα;

- Και όχι μόνο. Είναι κάτι καλό. Δε νομίζεις;

Κάπως έτσι έγινε ο ανάμεσά μας διάλογος και σας τον μεταφέρω. Γιατί πραγματικά ωφεληθήκα πολύ.

Και κάτι σχετικό που άκουσα απ'τον π.Ανδρέα Κονάνο: «Η ευγνωμοσύνη είναι μεγάλη υπόθεση. Δείχνει ευαίσθητη ψυχή, λεπτό άνθρωπο που βρίσκει αφορμές χαράς. Είναι μια τόνωση για την ψυχή. Δίνει υγεία, επιπλέον χαρά και σε ανεβάζει. Και ψυχικά και σωματικά».

Λοιπόν, βάζουμε στόχο να «μάθουμε» την ευγνωμοσύνη;

Καλημέρα αδέρφια ☐

Πηγή: aoratigonia.blogspot.gr